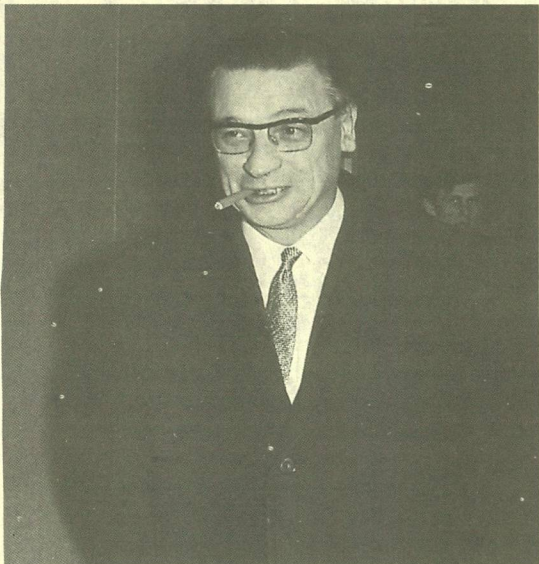

VANDERPOORTEN, Herman (Lier 25 augustus 1922 – Lier 3 september 1984). Zoon van **Arthur Vanderpoorten**.

Promoveerde na middelbare studies aan het athe-neum te Berchem in 1945 tot doctor in de rechten aan de Rijksuniversiteit Gent. In 1949 werd Vanderpoorten advocaat te Lier en in datzelfde jaar liberaal provincieraadslid van Antwerpen (tot 1958). Vanaf 1949 was hij ook ondervoorzitter van het **Liberaal Vlaams Verbond (LVV)**. In 1957 volgde hij **Victor Sabbe** op als voorzitter van deze vereniging, die vooral na 1961 (de officiële LVV-erkenning door de **Partij voor Vrijheid en Vooruitgang-PVV**) meer invloed kon uitoefenen. Als LVV-voorzitter steunde hij de regering vanuit de oppositie, om de taalwetten van 1962-1963 erdoor te krijgen. Vanderpoorten was achtereenvolgens gemeenteraadslid te Lier (1959), volksvertegenwoordiger (1961), senator (1965), provinciaal senator (1971) en burgemeester van Lier (1983). Als parlementair was hij lid van de bijzondere commissie voor de herziening van de grondwet, diende hij een wetsvoorstel in voor het aanleren van de tweede landstaal in alle

Herman Vanderpoorten werd in 1957 voorzitter van het Liberaal Vlaams Verbond en had als zodanig na 1968 grote invloed op de splitsing van de liberale partij. Hij steunde als politicus de culturele autonomie. (DE STANDAARD/HET NIEUWSBLAD)

Belgische scholen en ontwierp hij het amendement op het **taalgrensontwerp** van minister **Arthur Gilson**. Na het verdwijnen van de belgicistische PVV-voorzitter **Omer Vanaudenhove** (1968) had Vanderpoorten vanuit het LVV een grote invloed op de splitsing van de PVV.

Vanderpoorten was van 19 maart 1966 tot 17 juni 1968 minister van binnenlandse zaken in de regering-**Paul vanden Boeynants-Willy de Clercq**. In deze periode legde hij tot 1969 het LVV-voorzitterschap neer. Onder zijn impuls kwam de **Vaste Commissie voor de verbetering van de betrekkingen tussen de Belgische taalgemeenschappen** tot stand. Samen met **Frans Grootjans** publiceerde hij op 30 november 1966 de uitvoeringsbesluiten van de taalwetten van 1963, tot groot protest van de Franstalige liberalen. Hij verdedigde het Taalcompromis van Luik (22-23 januari 1966) en codificeerde alle taalwetten (Koninklijk Besluit van 18 juli 1966). In december 1971 werd hij ondervoorzitter van de **Cultuurraad voor de Nederlandse Cultuurgemeenschap**. Tijdens de regering-**Gaston Eyskens-André Cools** (1972) steunde hij vanuit de oppositie de regering bij het bereiken van de tweede meerderheid, nodig voor de **culturele autonomie**. Begin 1973 volgde hij minister **Alfons Vranckx** op als minister van justitie en legde hij het LVV-voorzitterschap opnieuw neer. Ook in de volgende regering onder leiding van **Leo Tindemans** (april 1974-1977) bleef hij deze functie behouden. Tussen mei en oktober 1980 was hij vice-premier en minister van justitie en institutionele hervormingen tijdens de regering-**Wilfried Martens III**, die via de wetten van 8 en 9 augustus 1980 de communautaire onrust na het mislukken van het **Egmontpact** kon bedwingen. In november 1980 werd hij door de koning nog aangesteld als informateur, maar zijn rol in de nationale politiek was uitgespeeld. Op 1 januari 1983 werd hij burgemeester van Lier en in december 1983 minister van staat. Ook was hij kort lid van het Europees Parlement. In 1987 stelde het LVV een **Prijs-Herman Vanderpoorten** in.

Vanderpoorten bleef net als zijn vader het standpunt verdedigen dat de Vlaamse en Waalse gemeenschappen evenwaardig binnen de Belgische staatsvorm moesten blijven bestaan. Hij was wel een voorstander van culturele autonomie, maar steeds bevreesd voor het extreme nationalisme dat mogelijk in een onafhankelijk Vlaanderen zou heersen.

LITERATUUR: J. de Man, 'Herman Vanderpoorten', in *Het Laatste Nieuws* (30 maart 1966); – R. Stuyck, 'Gesprek met minister Vanderpoorten', in *De Post* (5 juni 1966); – R. Merecy, 'Lierse profielen, Herman Vanderpoorten', in *'t Land van Ryen* (1966); – H. de Ridder, 'Portret Herman Vanderpoorten. "Ik ben een maagd, dus behoedzaam en ordelijk"', in *De Standaard* (22 februari 1973); – J. Florquin, *Ten huize van...*, XV, 1979; – P.V.B., 'Ik ben voor het behoud van België. Politiek testament van Herman Vanderpoorten', in *De Nieuwe Gazet* (6 september 1984); – *Herman Vanderpoorten*, 1987; – M. Ruys,

‘Herman Vanderpoorten tussen belgicisme en Vlaams-radikalisme’, in *De Standaard* (3 augustus 1987); – H. Gaus (ed.), *Politiek Biografisch Lexicon*, 1989.

NICO WOUTERS